

ההגרת גור יצרה רושם מוטעה. היא היתה בכחינת רייה מן המותן. אחר-כך, כפי הנראה, היא השתלטה על העובד, דות, כדי שאלה לא יתנגשו בדריעה הקדומה שגיבש השר לעצמו.

מישרד-החוץ אסר

מסדות שונים התעניינו בתר צאות הנתחיות-שלאחר-המוות. אחד מהם היה מוסד שאינו רפואי כלל: מישרד-החוץ.

ביום השלישי, הם באוקטובר, הת' ייחסה העיתונות לפרשה בהרחבה. ב' שעה 8 בערב שודרה התוכנית רפואה 2000, שבה הופיע השר גור. שעה לפני-כן קיבל פקיד במישרד-הבריאות את תוצאות הנתחיות הפאתולוגיות ואת הרוח הכתוב שנערך בעיקבותיה.

זמן קצר אחר כך, קבל-עיסודעה, הודיע גור שחייבה של חמישה מבין שיבעת הישראלים שנרצחו בראס בורקה היו נחלים, אילו קיבלו טיפול מידי, אלא שהפעמים שכבו בשטח במשך חמש שעות בלא שתושט להם עזרה, כי המצרים לא איפשרו להגישו. פירושו של דבר, על-פי גור: השלי

טונות המצרים אשמים במחדל נורא, שגרם למותם של חמישה אנשים שאפ' שר היה להצילם.

דבריה גור לא היו כוזבים — אך הם יצרו רושם כוזב על-ידי חיבור שתי עובדות יחד: ראשית — שהמצרים מנעו הגשת עזרה רפואית בו במקום. תוך דקות, שהיה בו כדי להציל ארבעה או חמישה מבין הנפגעים; ושנית — שהקורבנות שכבו במקום במשך חמש שעות, המסקנה של הקורא הרגיל: שהאנשים גססו במשך חמש שעות, כשהמצרים מתבוננים במחזה בארישות או ברישעות.

האמת שונה. המצרים אכן אשמים בכך שלא הגישו סיוע רפואי בעצמם, ולא איפשרו לאחרים לטפל תוך דקות בנפגעים. לתופעה זו יכולים להיות כמה הסברים: העדר חובש מצרי במ קום, פאניקה, אובדן עשתונות, חוסר-תושיה ואי-יכולת לקבל אחריות.

על כל פנים — אחרי שנמנעה עזרה זו בו במקום, לא היתה משמעות רפר אית לעוכרה שהגופות נשארו מוטלות בשטח. לא היה עוד מה לעשות. הקורבנות היו מתים.

יכול להיות ויכוח בין הרופאים על המועד המדויק של המוות לגבי כל אחד מן הקורבנות, לאור המימצאים של הנתחיות-לאחר-המוות. אך הזמן נמדד בדקות, לא בשעות.

השופט חמן שלח נורה נמרזו ביטנו, מעט מעל הטבור. בדוח הפא' תולוגי נקבע שהוא מת מאיבוד-דם. ככל הנראה, הוא נפגע גם בעמוד-השדרה — ולא בתו, צליל, כפי שנמ' סר מאוחר יותר. מי שמסר עוברת זאת, מאוחר יותר — למרות האיסור של מישרד-החוץ — היה מנכ"ל מישרד-הבריאות, הפרופסור דן מיכאלי.

מיכאלי, קצין-רפואה-ראשי לש' עבר, ואחיה של השחקנית ריבקה מיכאלי, אמר שאלו שלח היה מטופל בומן, אפשר היה להציל אותו. ייתכן, אך הדבר היה מחייב טיפול תוך זמן סביר.

לצליל שלח נגרמה פציעה רומה לוו של באום. הכדור פגע בה פגיעה קטלנית חדר לעומק הירך ופתח את כלי-הדם.

הרוח הפאתולוגי קבע לגביה, שהיא

מתה מדומם חיצוני. רק סיוע רפואי מידי, תוך דקות, יכול היה להציל את חייה של כוכבת תוכנית-הטלוויזיה לילדים שינאר בנינו.

במיקרה של פגיעת כדור בעורקים או נוורדים הרם קולח מן הגוף במהיר רות רבה. רק חסימת עורקים או ורידים מיידית, יכולה להציל את הנפגע. דינה ברי, הרוגה נוספת, סבלה פג' עה כמעט וזה לזו של צליל שלח. ה קליע חדר לעומק-הירך. גם היא מתה, על-פי הדוח הפאתולוגי, מדומם חיצו' ני. גם אותה אפשר היה להציל רק אילו ניתן לה טיפול תוך דקות.

יתכן פירסום הדוחות

העולם הזה פנה לשר-הברי' את כד' לקבל את תגובתו. להלן תגובת המישרד, כפי שנמסרה על-ידי הרובן שמואל אלגרבלי, גור אל התכוון למסור פרטים מדויקים על תוצאות הבדיקות הפאתולוגיות. אך מכיוון שיומיים לפני הודעתו הוא מסר לכל נציגי התיקשות בעולם שהטי' פול הרפואי לא היה הולם, ואילו היה ניתן, אפשר היה להציל חלק מה נפגעים — הוא מצא לנכון להודיע רישמית את הקביעות העיקריות של הרוח הפאתולוגי.

על סמך מה מסר השר גור שניתן היה להציל חמישה מבין הנפגעים; אלגרבלי: "השר והמנכ"ל קיבלו באותו ערב דיווח טלפוני מהר' רוגוב, מנהל המכון הפאתולוגי באבר' ככיר. הוא מסר את הכותרת של מימצאי-הרוח. רוגוב קבע שעל-פי המימצאים של הנתחיות, ועל-פי חוות-דעתו המיקצועית, ניתן היה, עם טיפול טוב יותר ומהיר יותר, להציל חמישה מבין השיבעה, מבלי להתייחס לשאלה אם הנפגעים היו נשאים נכים או פגועים ככל צורה אחרת."

מדוע לא פורסם הדוח? אלגרבלי: "הסיבה היא צינעת-הפרט. הציבור לא חייב לדעת בדיוק איזה קליע חדר לאן ואם הוא פגע בעורקים ראשיים. לא ראיתי את הדוח, כי התיקשות לא ביקשה את הפרוטוקול."

השאלה היא: מהו הזמן הסביר שהיה דרוש להצלתם? אלגרבלי: "רופאים ביוספטל מסרו לתיקשות שניתן היה להציל כמה מההרוגים אילו היה טיפול מהיר יותר. המרחק מיוספטל לאילת הוא 40 דקות נסיעה. ניתן לפנות גם בעזרת מסוקים והתערבות מיידית של רופאים. זה לא נעשה בגלל התנהגות המצרים בראס-בורקה."

המכון הפאתולוגי לא נדרש לכדוק כמה זמן עבר מהפיגוע ועד מותם של הקורבנות."

הפרופסור מיכאלי אמר על כך להעולם הזה שמועד זה אינו ניתן לקביעה נכונה, ויכול להיות ויכוח על כך בין רופאים לגבי כל מיקרה ומיקרה.

בעיקבות חקירת העולם הזה, הוריעו ראשי מישרד-הבריאות שהם שוקלים את האפשרות לפרסם ככל ואת את הרוחות של הנתחיות, שנמסרו זה כבר למצרים ולמישרד-ישראל.

ההורים התביישו במחלת-הנפש של בנם. הם הוציאו אותו מבית-החולים לחולי-נפש. השבוע זה התנקס בהם.

סבין בלב אנבא ואמא

כעבור חצי שעה הגיעה אלה לבית הוריה. היא נסעה לשם במיקרה. כשהגיעה לפתח הבית, קידמו את פניה כמה שוטרים, שממש נשאו אותה על הכפיים לדירה שכנה, ושם בישרו לה את הבשורה המחרידה וחקרו אותה קצרות. כעבור כ-20 דקות יצאה הבת הממומה מן הבניין, כשהיא בוכה ונתמכת בידו שני שוטרים.

שכנים מרכלים

שכנים סיפרו כי החשוד ברצח, רני בן ה-25, הוא בחור מכריז. הוא למד בבית-הספר התיכון אורט סכני' קום וסיים בצינונים גבוהים. אחר-כך התגייס לצבא ושירת כחיל-האוויר. לאחר שיחרורו התחיל ללמוד מחשבים בטכניון.

לאחרונה התנהג בצורה מוזרה. לפני שבועות אחרים גילח את ראשו ואת זקנו. הוא גם הפסיק לאכול ורזה מאוד.

אלות כרם, עמרו מאות שכנים, ובהם ילדים, וצפו בגופת האב המוטלת על הרשא. בין הסקרנים כלטו ילדים קטנים שהתגודדו בסקרנות. קציני מישטרה פנה אל ההמון וביקש כי השכנים ירחיקו לפחות את הילדים, כדי שלא יצפו במחזה-המועז, אך ללא הועיל. הילדים המשיכו להצטופף בעשרות, לא הרחק מן הגופה, כשהם מפריעים לחוקרי-המישטרה.

כמה דקות מאוחר יותר ישב קצין מישטרה בדירה שמתחת לדירת הנרצח חים וניסה להשיג בטלפון את הבת, שלא שמעה עדיין על הטרגדיה. לטלפון ענה לו אחד מילדיה של הבת.

השוטרים מיהרו לדירה בקומה השנייה של הבניין, ולענינם התגלה מחזה-זוועה. חררי-המדרגות היה מגואל כרם. על הריצפה, סמוך לדלת-הדירה, שכבה אסתר גרודניק, בת ה-53, כשכל הצד השמאלי של בית-החזה שלה מבוותר בדקירות-סכין. הריצפה היתה מכוסה כרם רב, שהותו גם על הקירות. ליד גופת האם ישב רני גרודניק בן ה-25, בנם של בני-הזוג. הוא מסר עצמו ליד השוטרים ללא כל התנגדות. הם הובילו אותו למעצר כחשוד ברצח ה כפול המועז, כשידיו המגואלות כרם אסורות באויקים. ליד גופתה של האם נמצא כלי-הרצח — סכין דו-להבית משוננת, בעלת ידית-פלסטית שחורה, המשמשת לדיג וכנשק לצוללנים.

ביקור מיקרי

חקירת רצח. חשוד מאור להת' חיל באיסוף ראיות סמוך ככל האפשר לזמן ביצוע הפשע. הפעם היה לחוקרי המישטרה מיקרה קלאסי, שבו הרצח בוצע כמה דקות לפני שהגיעו השוטרים והחשוד המתין בזירת-הפי' שע.

האם נרצחה סמוך לשנה 6.30 בערב. האב נרצח כמה דקות אחר-כך. בזירת הפשע התאספו מאות שכנים וסקרנים. השכנים סיפרו כי עורך-הדין הרצל גרודניק עבד בפרקליטות-מחוז תל-אביב כעורך תובע לפרקליט המ' חזו, והתמחה בתביעות בענייני בריאות וסניטציה. הוא עלה לישראל לפני 14 שנה מליטא שבכרית-המועצות.

בנעוריו היה חבר בתנועת השומר הצעיר. גם בשכונה הצנועה ברחוב מתננים הכירו אותו השכנים כאדם שאהב פעילות ציבורית. הרצל היה פעיל בוועד העולים מברית-המועצות וחבר בוועד-השכונה.

לזירת-הפשע הגיעו מפקד מחוז תל-אביב, ניצב גבי אמיר, וסגנו, תת' ניצב ארמנד לוי, ששמעו מפי הקצין הממונה במקום, סגן-ניצב יעקב רו, פרטים ראשונים.

התברר כי חוז מהבן, שנעצר כח' שוד ברצח, יש לבני-הזוג בת נשואה כשם אלה, המתגוררת בקיראון ועוברת באי-בי-א.

בשעה שחוקרי המעבדה לזיהוי פלילי עסקו בצילום הגויות המגור

גופתה של אם החשוד ברצח, אסתר, מוטלת בחדר-האורחים. בכניסה לדי' רה. צידו השמאלי של חזה-האם היה משוסף כליל בדקירות סכין.